

Direcció Newsletter: Esther Grau, Diana Marre i Beatriz San Román

Documentació: Anaïs Vidal

Format i maquetació: Sofia Gaggiotti

Difusió: Maria Galizia

ISSN: 2013-2956

Introducció

Algunes de les persones integrants d'AFIN reconeixem com un dels nostres orígens més llunyans la pertinença a un grup d'investigació amb seu a la Universitat de Barcelona, el *Grup de Família i Parentiu*, del que moltes persones encara formem part. En l'àmbit d'aquest grup, dirigit actualment pel catedràtic d'antropologia Joan Bestard, es desenvolupen diversos projectes d'investigació –amb finançament europeu, de l'estat i del govern autonòmic- així com un conjunt significatiu de treballs finals de llicenciatura, de màster i de tesis doctorals.

Es tracta d'un conjunt de projectes, tesis i tesines centrades, en general, en els estudis del parentiu i la família i, en particular, de la procreació -'natural' o assistida, a través de noves tècniques de reproducció o d'adopció- o de la no procreació -la anticoncepció, inclòs l'avortament, o les dificultats en la reproducció-. Projectes, tesis i tesines dels que hem anat publicant a través d'aquesta Newsletter són pioners, innovadors i de interès singular.

Malgrat tot, així com en alguns números anteriors -13, 17, 18, 24- vàrem tenir la possibilitat de presentar, a més d'estudis científics, experiències relacionades amb les adopcions, les infàncies o les famílies -els nostres temes centrals d'interès, treball i anàlisi- mai havíem pogut fer quelcom similar en relació amb les tècniques de reproducció assistides (TRA). Es tracta d'una temàtica que tot i haver abordat en altres Newsletters, com en aquest cas, a través del relat d'una experiència en primera persona, quelcom inusual en l'actualitat per la seva valentia, agraïm particularment.

L'autora, actualment encara en tractament amb TRAs, com explica en el seu text, ha escollit mantenir una identitat anònima, però no la seva experiència personal, que constitueix el text central, o la formació professional o acadèmica des de la que, per allò de que 'lo personal és polític' com senyalada una coneguda escriptora feminista, escriu. Es tracta d'una decisió que acceptem perquè considerem que és una experiència que possibilita l'aproximació i comprensió d'una realitat poques vegades vista i explicada, cosa que causa una gran soledat en aquells que es troben en la situació.

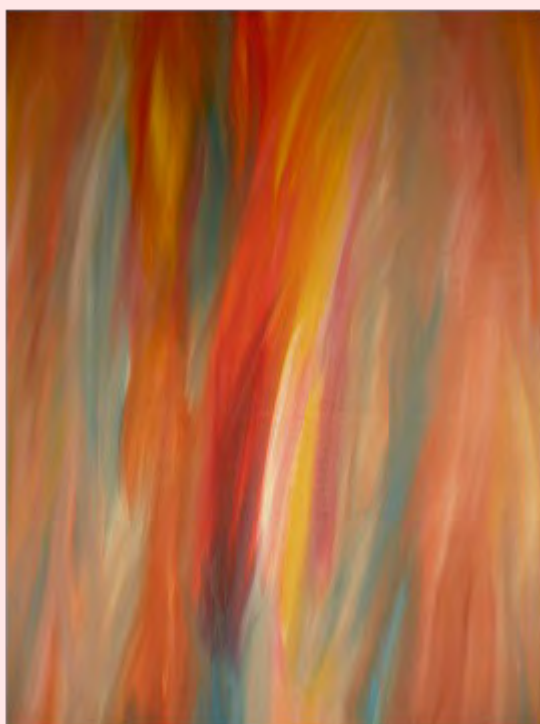
Com sempre, esperem que sigui del vostre interès.

Aquesta Newsletter es publica amb el recolzament del Ministeri de Ciència i Innovació a través del projecte I+D *Adopción Internacional y Nacional: Familia, educación y pertenencia: perspectivas interdisciplinarias y comparativas* (MICIN CSO2009-14763-C03-01 subprograma SOCI)

Un dia vaig ser el número 2036

Fa un temps, un dia vaig ser el número 2036. Tot va començar quan a l'any 2006 el meu marit i jo, que ens vam casar el 2005, vam decidir tenir un fill. Recordo que aleshores estàvem de viatge a Croàcia; després de fer broma durant mig any, vam decidir posar-nos a treballar de debò per intentar aconseguir-ho. Va ser un viatge ple de descobriments per tots dos i també perquè vam tenir alguna que altre picabaralla, perquè aleshores cadascú de nosaltres va començar a pensar com volia que fos aquest fill a qui ja imaginàvem. De sobte vam descobrir que en alguns aspectes no compartíem els mateixos criteris i en alguna ocasió ens vam enfadar sobre alguna cosa que ni tant sols existia. Poc temps després vam resoldre les nostres diferències i aquests tonteries, o no, se'ns van passar.

A mesura que passava el temps, la il·lusió es feia més gran. Jo havia arribat a imaginar com seria aquest nen, quina roba li compraria, a quina escola aniria, com s'anomenaria, etcètera. Inclús desitjava quedar-me embarassada només per poder celebrar-ho d'alguna manera especial. El meu marit, per la seva banda, també feia coses semblants amb la diferència de que jo sovint o comentava amb amigues i ell només ho compartia amb mi a la vida privada i potser amb algú de la seva família; quasi mai va traspasar les fronteres que diferenciaven la vida pública de la privada.

Elsa Gillari
Vibraciones angélicas

Tot aquest temps va durar aproximadament un any. Després, vaig començar a tenir certes sospites que alguna cosa en nosaltres no funcionava. Teníem relacions amb normalitat i érem joves, però durant tot aquest temps jo no havia tingut cap indicatiu d'embaràs ni res que se li semblés. Tot i que més d'una vegada vaig pensar que potser estava embarassada, tot van ser falses expectatives. L'única cosa que passava era que com jo volia tenir un fill vaig començar a sentir els canvis fisiològics en el meu cos com mai els havia sentit abans. Si abans mai li havia donat importància a un senzill mal de pits, ara aquest mal es convertia en el centre de la meua atenció durant els dies anterior a que em vingués la menstruació. No es poden imaginar de quina manera vaig arribar a desenvolupar l'habilitat d'escoltar-me a mi mateixa, de saber quan i com ovulava, de captar el dolor premenstrual, de sentir els meus canvis humorals, alguna cosa que segurament m'havia acompanyat en la vida des de la meua pubertat. Aquell sentir el cos va ser increïble i a més ho tenia tot controlat. La qüestió es va anar complicant i després d'aquell any cada vegada que em venia la menstruació plorava sense saber exactament per què ho feia. Era com si pel fet de no poder quedar-me embarassada cada dia que passava més volia aconseguir-ho.

Així que al any i poc més vaig decidir anar a visitar a la ginecòloga que em veia des de feia anys. Va ser bastant difícil prendre aquesta decisió. Quan li vaig proposar al meu marit ell va pensar que jo exagerava i quan li vaig comentar a les dones del meu entorn, quasi totes em deien que m'havia de relaxar i totes em van donar savis consells, alguns dels quals em van anar bé moralment, però poca cosa més. Crec que mai l'hi vaig explicar a cap amic del sexe oposat, tampoc sabia què els podria dir.

Elsa Gillari
Hetairajji

Així va ser com a partir de novembre de 2007 les meves visites al ginecòleg van passar de ser un senzill control rutinari citològic anual, doncs mai havia tingut cap problema exceptuant les meves menstruacions doloroses que ja eren part de mi, a convertir-se en una rutina de proves mèdiques que van arribar a desesperar-me. La primera vegada que vaig consultar al metge li vaig explicar tot això. Aleshores el primer que va fer va ser demanar-me una prova que confirmés la permeabilitat de les trompes de Fal.lopí i aprofitant el moment vaig començar a prendre homeopatia amb la finalitat de relaxar el meu sistema nerviós. Durant un temps realment vaig pensar que tot això només existia a la meua ment i vaig començar a sentir-me culpable. Després de comprovar que les trompes eren permeables i valorar l'estat fisiològic del meu marit, el metge em va receptar hormones per via oral per poder tenir fills; me les havia de prendre durant quatre mesos.

El tractament hormonal em va provocar més problemes que solucions. Després de quatre mesos no havia aconseguit ni un sol embaràs, tenia un humor oscil·lant i em preocupava per coses que ni tant sols tenien importància. Aquestes hormones m'havien afectat al cos i a la ment. A més, tenia un dolor molt gran, quasi insuportable, perquè sentia que unes agulles se'm clavaven en el cos cada vegada que tenia la necessitat d'anar al bany o volia orinar. Quan li vaig explicar al metge em van fer uns altres controls ecogràfics que van evidenciar la presència de molts quists i un endometrioma en un dels meus ovaris. Aleshores la ginecòloga va decidir derivar-me a un altre metge especialista, perquè ella ja no podia continuar tractant-me.

Elsa Gillari
Maternidad

Ja érem a l'any 2008. Jo estava desorientada en molts aspectes de la meua vida. Semblava com si el fet de tenir fills fos aleshores l'única cosa que m'importés i això em va absorbir. Vaig perdre la capacitat de concentrar-me, no tenia il·lusió pel que feia i el món s'havia convertit en una fàbrica de nens, perquè jo els veia per tot arreu. Totes les meves amigues, familiars, veïnes, etcètera, van decidir tenir fills en aquell temps i em vaig fer farts de felicitar-les a totes, fins el dia en que vaig deixar de fer-ho i vaig desaparèixer de la vida social on elles hi eren. Ulls que no veuen, cor que no sent. Era més fàcil viure separada d'aquest món, treballar en els meus assumptes, estudiar i ocupar el meu temps en qualsevol altre cosa. Va ser un temps difícil en què vaig haver de donar respostes falses a la pregunta de per què no tenia fills, fins que un bon dia també em vaig cansar de fer-ho i vaig començar a dir la veritat. En general, els que ho van saber mai més em van preguntar sobre el tema. Però això no va fer que em sentís millor, al contrari, em vaig adonar de que en un món de dones amb fills no hi havia lloc per a les dones que no els teníem. Aquella no va ser l'única qüestió, la realitat és que al menys jo tampoc volia compartir un espai amb aquestes dones que eren mares, perquè em sentia incòmoda i em veia diferent. Era tan gran aquesta diferència que durant molt de temps no vaig trobar el meu lloc, ni dins del grup de dones amb fills, ni fora d'ell, perquè tampoc reconeixia que tingués cap mena de dificultat i el sol fet d'anar al ginecòleg per aquesta causa, em removia una part de mi.

Va ser en aquest període de la meua vida quan vaig sentir coses que mai havia viscut. Vaig descobrir el món ocult dels sentiments íntims que ningú explica, aquell del que es millor no parlar perquè la pronunciació de les seves paraules incita al pecat. I va ser així com vaig comprendre el que és la enveja, la gelosia, la ràbia, la ira, la negació i vaig arribar a desitjar el que tenen els demés. D'aquesta manera vaig comprendre que el pitjor enemic podia ser un mateix. I per això també vaig plorar, perquè pensava el que no devia i la meua ment lluitava contra la meua cultura; em vaig sentir doblement culpable, vulnerable i impotent.

Més tard, el 7 de juny de 2008 vaig ser visitada pel servei de ginecologia de l'Hospital Clínic de Barcelona, i vaig entrar a formar part de les llistes d'espera de la Seguretat Social pels tractaments d'infertilitat. Em van donar el número 596 per a la Inseminació Artificial i el número 2036 per a la Fecundació in Vitro. Sentir-me un número va acabar per provocar un gran desordre en la meua identitat. Per sort aquell dia estava acompanyada del meu marit, una persona que té allò que jo no tinc: optimisme en temps difícils i paciència. Així que mentre jo estava una mica xocada mirant el paper amb els números que m'havien donat en el servei de reproducció assistida del Clínic, ell es va dedicar a preguntar què suposava tot això.

La resposta va ser que hauríem d'esperar almenys dos anys i mig per realitzar una inseminació i tres anys perquè ens fessin una FIV. Vaig sortir de la sala sent una altra persona, amb un nombre al front i un cartell imaginari en el meu cos que deia "estèril". A més vaig saber que davant meu, a la llista d'espera, hi havia una cua de persones que donava almenys tres voltes a l'illa de l'edifici on vivia i que hauria de tenir paciència i esperar molt de temps, cosa que mai havia sabut fer en la meua vida. Va ser tal l'impacte que vaig tenir, que amb el temps em vaig adonar que ni tan sols podia recordar la cara del professional de la salut que m'havia atès aquell dia.

Aquests moments els vaig viure molt negativament, però a mesura que passava el temps vaig comprendre que viure a Barcelona era una gran sort i que tenia a la meua disposició un servei públic gratuït, que encara que era lent, almenys existia. No obstant això, durant el temps d'espera que ens va tocar viure, el meu marit i jo vam començar la perícia de buscar altres centres privats, comparar preus i decidir què fer. Així que vam començar a consultar a amics i coneguts del ram de la medicina i la infermeria; vam decidir seguir els seus consells.

Durant el temps en què la llista d'espera anava avançant, jo vaig seguir sent visitada pel servei de ginecologia del Clínic a causa dels dolors que em van acompanyar durant més de dos anys, des de 2008 fins a finals de 2010, i que van ser la causa de tots els meus mals. El 2008 em van programar una intervenció quirúrgica a l'Hospital Clínic per extirpar-me l'endometrioma que tenia. No obstant això, quinze dies abans de la intervenció programada, aquest quist havia estat reabsorbit pel mateix organisme i la intervenció es va anul·lar. Però jo seguia tenint dolor, de manera que el metge va decidir donar-me una injecció hormonal que em va provocar la menopausa durant tres mesos. Així va ser com vaig descobrir tot el que se suposa que sentiré d'aquí a uns anys, quan ja no tingui menstruació. Vaig tenir sufocacions i insomni i em vaig engreixar un parell de quilos, però amb tot el que anava vivint a això d'engreixar-me ja no li vaig donar molta importància. És curiós, perquè durant el temps en què vaig ser menopàusica em vaig adonar de la complexitat del cos femení.

Elsa Gillari
Mente en blanco

En finalitzar tots aquests tractaments vaig tornar a tenir dolor i vaig decidir operar-me en una clínica privada, quan la ginecòloga que hi vaig consultar em va oferir la possibilitat de descobrir la realitat del problema. En aquest temps jo ja no sabia si tot estava al meu cap, però vaig decidir passar per un quiròfan i buscar les evidències científiques, potser per defecte professional. El gener de 2010 m'operaven. El resultat va ser que tenia endometriosi en fase primera a la part externa de l'úter i això explicava la meua esterilitat, perquè l'endometriosi altera la capacitat reproductora de l'òvul. A partir de llavors em vaig quedar tranquil·la amb mi mateixa. Totes les decisions que vaig prendre sempre van ser respectades pel meu marit i he de reconèixer que sempre vaig rebre el suport de la meua família i dels meus amics. Totes aquestes experiències les vaig explicar a algunes persones, principalment a gent de la feina perquè em provocava molt estrès no dir res. Als altres, ho vaig anar explicant en la mesura que aquestes persones m'importaven.

Des de 2010 fins a l'actualitat no vaig fer absolutament res a nivell mèdic, seguia tenint certs dolors però no amb tanta intensitat i en l'actualitat aquests dolors formen part de la meua vida, podríem dir que ens entenem i ens suportem mútuament. Tampoc és un dolor que hagi de morir per això. Després de la intervenció i sentir-me una mica millor, vaig decidir descansar perquè em sentia esgotada i no vaig començar cap tractament de FIV, perquè tampoc vaig tenir grans opcions econòmiques per fer-ho amb anterioritat. Així que al meu marit i a mi no ens va quedar més remei que aprendre a ser pacients. A més, com a bons espanyols que som, d'alguna manera durant un temps les despeses de la hipoteca i la influència de la crisi mundial també ens van afectar. No obstant això, sempre és més fàcil desplaçar les dificultats que intentar afrontar-les. Durant aquest temps em vaig adonar que mentre en la meua vida hagués l'opció d'una FIV, la idea que jo m'havia creat sobre la possibilitat d'una maternitat, sempre viuria en la meua ment. I la creença en aquesta possibilitat em va donar la força per seguir endavant en altres projectes de la meua vida, però també em va fer veure que jo hauria d'intentar la FIV abans de pensar eternament en ella. I vaig passar un temps dubtant de quan seria el millor moment per fer-la, fins que vaig descobrir que aquest moment mai arribaria si jo no prenia una decisió.

Elsa Gillari
Protector

Casualment o no, mentre jo pensava, el gener de 2011 vaig rebre una trucada de l'Hospital Clínic. Les llistes d'espera s'estaven refrescant, com se sol fer de tant en tant. Em van informar que aviat em cridarien per fer-me la Inseminació Artificial. Quan va arribar aquest dia vaig renunciar voluntàriament a aquesta opció i ho vaig consensuar amb el metge, que em va dir que era una bona elecció. Ja sabia, després de tot aquest temps, que mitjançant aquesta tècnica amb prou feines tenia opcions per ser mare i vaig pensar que no volia malgastar les meves energies. El temps va passar i l'octubre del 2011 em van tornar a cridar del Clínic, en aquest cas per realitzar-me una FIV; així va ser com vaig tornar a veure la persona que m'havia donat el número 2036. Ara sí que la vaig poder observar, recordo totes les faccions del seu rostre, el seu nom i gairebé seria capaç de descriure l'olor que tenia la sala d'espera aquell dia. Vaig estar contenta perquè per primera vegada en tres anys no vaig tremolar, no vaig plorar, no tenia aquell malestar en el meu interior i vaig poder escoltar amb detall tota la informació que els professionals em van aportar. Per a mi aquest pas ja havia estat un èxit, no exempt d'un esforç personal.

Durant aquests anys, tot aquest camí em va provocar un veritable desajust emocional. No és que fos la primera vegada en la meua vida que passava per una crisi personal, però aquesta era diferent: vaig voler trobar la solució, la poció màgica a tots els mals i com sóc de les persones que proven les coses abans de jutjar-les, vaig decidir consultar amb els astres, vaig fer kinesiologia, homeopatia, vaig prendre herbes medicinals, practicar tots els rituals que les dones em van recomanar, etc. Res calmava les meves inquietuds i així vaig comprendre que no creia en el que feia, em mancava fe. La fe és important per donar força a l'esperit, així que vaig buscar la fe en allò que m'agradava, en allò en què pensava que podria confiar. Va ser així com vaig decidir començar a practicar esport, si més no per alleugerar la meua ansietat, i des de llavors faig esgrima. També vaig afirmar que m'agradava molt escriure, escoltar música...i un dia bon vaig decidir regalar-li un lloro yaco al meu marit, perquè era un dels seus desitjos a la vida.

Elsa Gillari

Aborto y nacimiento

La veritat és que el lloro, que es diu "Indirim" que significa "descompte" en turc, va ocupar un lloc en les nostres vides. Això del nom del lloro també té la seva història. Ara ell és un personatge peculiar que vola, canta, parla i ha aconseguit omplir algun buit, almenys pel que a càntics refereix.

En aquesta etapa, també vaig descobrir que havia passat molt temps negant-me a mi mateixa, perquè no acceptava una part del que jo sóc. Vaig comprendre que els problemes existeixen en la mesura que nosaltres els convertim en això i que de vegades les dificultats no són més que un repte de pròpia superació i d'acceptació. Si d'alguna cosa m'havia adonat és que aquells temors i sentiments havien traspassat les fronteres de la meva vida íntima i s'havien barrejat en totes les esferes en què em movia. Ja no només tenia por d'anar al metge, em feia por volar amb avió quan a mi m'encantava viatjar, em posava excessivament nerviosa en el meu treball...I vaig pensar que m'havia tornat una dona espantadissa!

Un dia, molt temps després d'aquell 2006, em vaig despertar i vaig pensar que això no seguiria així per molt temps, que jo canviaria encara que no pogués canviar el meu destí. També em vaig adonar que durant aquest temps mai vaig parlar amb cap dona en la mateixa situació que la meva, simplement perquè no vaig tenir l'oportunitat de conèixer-la en un àmbit diferent al mèdic. Si vaig parlar amb alguna altra, totes ja havien passat per aquest tràngol i sabien quins havien estat els resultats. A vegades penso que les altres dones com jo no formen part d'aquest món, és com si la solitud del cas fos el meu, encara que sé que elles existeixen perquè les veig en les consultes mèdiques: ens mirem, pensem les nostres coses i mai parlem. Patim en silenci, perquè és més fàcil no dir res.

Elsa Gillari
Abstract

Jo no sé si tindrè fills o no, però en la meva opció personal hi ha el intentar-ho. Almenys ara també sóc capaç d'imaginar un món sense fills. Aquest treball mental no ha estat exempt d'un aprenentatge amb l'ajuda de professionals. No tenir fills a vegades és una opció de vida, ni millor ni pitjor, simplement diferent a l'esquema mental i cultural que molts ens havíem fet. I això no treu que puguem ser feliços. A més, després de molt buscar el meu marit i jo hem descobert que hi ha altres camins als quals, de moment, deixem la porta entreoberta i que depèn de moltes coses acabarem d'obrir o tancar.

Hi va haver un dia en què vaig ser el número 2036, però també vaig tenir altres números fins que aviat arribaré a ser el número u. Tot arriba, només cal paciència. Aleshores caldrà que estiguem preparats. Això no treu que jo tingui incertesa cap allò que és desconegut. La vida en si mateixa és una partida de pòquer, un joc d'escacs, on de vegades per guanyar primer s'ha de perdre.

Elsa Gillari
Gestación

Elsa Gillari
Creación

...PER VEURE

- **Maybe baby** Dir. Ben Elton. 2001

Un jove matrimoni desitja tenir un nen. Però malgrat que ho intenten, no hi ha manera. Els anàlisis d'esperma i òvuls no porten a res. No hi ha remei? Potser, però mentrestant, la seva relació es deteriora i a ell, que és guionista, se li acut escriure una història autobiogràfica per a la pantalla. Irregular comèdia on es procura fer alguna cosa diferent, al barrejar situacions d'humor amb altres melodramàtiques (la insinceritat del marit, la temptació de la infidelitat d'ella, la dificultat per acceptar el que dicta la naturalesa). Per a obtenir les rialles de l'espectador s'acudeix a Rowan Atkinson-Mr. Bean.

- **El niño de la bicicleta**. Dir. Jean-Pierre Dardenne. 2011

Cyril, un nen d'onze anys, s'escapa de la casa d'acollida, on el seu pare el va deixar després de prometre-li que tornaria a buscar-lo. Cyril es proposa trobar-lo. Després de trucar sense èxit a la porta de l'apartament on vivien, per eludir la persecució del personal de l'hospici, es refugia en un gabinet mèdic i es posa en braços d'una jove asseguda a la sala d'espera. Així és com coneix a Samantha, una perruquera que li deixa quedar-se amb ells els caps de setmana.

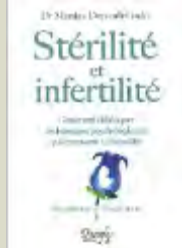

...PER LLEGIR

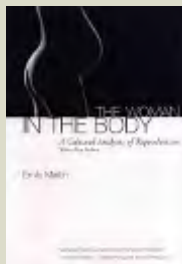
Sobre la infertilitat/esterilitat

- Jéronymidès, Élisabeth (2004). Elles aussi deviendront mères. Des femmes qui se sentent stériles. Petite Bibliothèque Payot, Paris.
- Margolis, Cindy (2009). Having a baby. When the old-fashioned way isn't working. Hope and help for everyone facing infertility. Perigee book, New York.
- Pullman, Bertrano (2010). Mille et un façon de faire les enfants. La révolution des méthodes de procréations. Calmann-levy, Paris.
- Depondt-Gadet, Martine (2011). Stérilité et infertilité. Comment débloquent les barrages psychologiques qui entravent la fécondité. Psychologie et procréation. Edition Dangles, Paris.

Sobre el cos femení

- Martin, Emily (2004). The woman in the body: a cultural analysis of reproduction. Beacon Press, USA.
- Reed, Lori; Saukko, Paula and eds. (2010) Governing the female body: Gender, health and networks of power. Albany State University of Nwe York Press.

LINKS D'INTERÈS

Per a conèixer què és la endometriosis, com afecta a la fertilitat i altres aspectos d'interès, dirigir-se a la Asociación de Endometriosis de España, página web disponible en:

<http://www.endoinfo.info/>

PROPERES ESDEVENIMENTS D'INTERÈS

- [29º Congreso Nacional de la Sociedad Española de Fertilidad.](#) Palacio de Congresos de Granada. Del 16 al 18 de Maig del 2012.
- The European Society of contraception and reproductive health. [12th ESC Congress \(Athens, 20-23 june 2012\) - Myths and misconceptions versus evidence on contraception.](#) Més informació a <http://www.esrh.eu/>
- [4º Congress of the Asia Pacific Initiative on Reproduction.](#) The 30ª annual meeting of Japan Society of Fertilization and Implatation 30 August-2 September 2012. Més informació disponible a <http://www2.convention.co.jp/aspire-jsfi2012/>

ESDEVENIMENTS RECENTS

- [5º Congreso AFIN: La tríada en la adopción, el acogimiento y la reproducción asistida: el lugar de la familia biológica.](#) 25 i 26 de novembre del 2011, Barcelona.

SOBRE LES IL·LUSTRACIONS

Elsa Gillari

és una artista plàstica resident a Buenos Aires, Argentina; l'autora ens ofereix la següent reflexió sobre el seu procés creatiu:

"Els símbols són el llenguatge que utilitzo per expressar el meu món interior, són els esbossos, són l'abans de l'obra, és aquesta idea que es compon de diversos instants. Apareix llavors el símbol com a primera imatge mental de la temàtica a construir. No comprenc el significat i permet que navegui cap a l'exterior materialitzant-se en un punt referent a desenvolupar, a més no qüestiono contingut ni color, simplement habilitar el símbol perquè s'expressi en tota la seva dimensió, aquest generalment es manifesta en un estat de neutralitat, sent els eixos d'aquesta els que transmeten missatges aplicats a una completa cosmovisió. Les obres mai estan acabades, perquè es retroalimenten entre si i són com parts d'una totalitat expressiva. Aquesta recerca infinita i constant genera un tipus d'indeterminació creativa. Així l'esperit percep objectes i emet conceptes que plasmo en expressió artística. El simple és la manera espontània de l'artisticitat i la raó no participa, ja que contaminaria el concepte. "

La seva obra es pot visitar a: www.elsagillari.blogspot.com, <http://www.elsagillari.artelista.com>

SOBRE L'AUTORA DELS CONTINGUTS D'AQUEST NÚMERO

L'autora d'aquesta Newsletter

és Diplomada en Infermeria per la Universitat Ramon Llull i llicenciada en Antropologia Social i Cultural per la Universitat de Barcelona.

És doctoranda en Ciències de la Infermeria i està a punt de defensar la seva tesi doctoral. Actualment treballa al Departament de Infermeria de la Universitat Autònoma de Barcelona.